

Arrest

nr. 150 010 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 3 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 11 februari 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 29 april 2009 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 20 mei 2009 stelde verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 10 juli 2009 werd de beslissing van het CGVS van 29 april 2009 ingetrokken.

Op 20 oktober 2009 weigerde het CGVS opnieuw de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker stelde opnieuw beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Op 26 februari 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. X.

Op 1 maart 2010 verwierp de Raad bij arrest nr. X eveneens het beroep gericht tegen de beslissing van het CGVS van 29 april 2009.

Op 30 maart 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 20 juni 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 30 maart 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 23 augustus 2012 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 16 oktober 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die hij op 11 maart 2013 actualiseerde.

Op 29 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 16 oktober 2012 onontvankelijk, en nam hij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 138 884.

Op 18 maart 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, waarop de gemachtigde een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 27 maart 2014 werd verzoeker gerepatrieerd naar Jerevan (Armenië).

Op 16 april 2014 trad verzoeker in Armenië in het huwelijk met mevrouw M.A, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 4 augustus 2014 diende verzoeker te Aalst een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw M.A.

Op 3 februari 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.08.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

Een voltijdse arbeidsovereenkomst voor een bepaalde tijd (van 20/10/2014 tot 30/04/2014) bij BVBA S., (...) te 1030 Brussel.

Loonbrieven van 20/10/2014 tot 31/10/2014 en voor de maand november 2014

Een aantal loonbrieven voor telkens een aantal dagen als interimarbeidster en dit tijdens de maanden juni, juli en augustus 2014.

Een aantal loonbrieven van 2011, 2012 en 2013 betreffende tewerkstelling als studente

Bewijs van inschrijving bij de VDAB als werkzoekende, vergezeld van een aantal vacatures toegestuurd door de VDAB

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon pas afgestudeerd is in 2014. De bewijzen die werden voorgelegd om de stabiliteit van het inkomen te bewijzen, kunnen dan ook niet als afdoende aanvaard worden. Uit de oude loonfiches en contracten blijkt inderdaad dat de referentiepersoon wel eens als student heeft gewerkt, echter de eigenlijke tewerkstelling waarbij het eerste behoorlijke inkomen wordt verworven, is van zeer recente datum. De huidige tewerkstelling blijkt ook beperkt in de tijd. Vandaar dus dat niet kan worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over 'stabiele' bestaansmiddelen beschikt. In het verleden had ze nauwelijks inkomen als studente, na de afloop van het contract zal ze er opnieuw geen meer hebben. Er kan niet worden aangenomen dat betrokkene dan werkloosheidsuitkering zal genieten, gezien niet duidelijk is of ze dan reeds gerechtigd zal zijn om werkloosheidsuitkering te genieten. Als schoolverlater was zij immers voordien in haar 'wachttijd'. Het is aan de RVA, op het moment van beëindiging van het contract, om te bepalen of ze werkloosheidsvergoeding kunnen uitkeren. Samengevat, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het aan de hand van de voorgelegde bewijzen evenmin duidelijk is of de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Voorzover het inkomen van november 2014 representatief zou zijn, dient te worden vastgesteld dat het geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt en derhalve niet kan worden vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen voldoen aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Gezien de gezinssamenstelling, het feit dat de huishuur al 495 € bedraagt en de armoederisicogrens voor 2 personen op rond de 1500 € wordt geschat, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast voor dit koppel echt wel het minimum inkomen dat hoort te beschikking te zijn. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 7 in samenhang met de overwegingen 4 en 5 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de Gezinsherenigingsrichtlijn). Verzoeker stelt ook dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en dat het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Hij licht dit middel toe als volgt:

« En ce que, la motivation de l'acte attaqué est fondée sur le fait que le contrat soit un contrat à durée déterminée ayant pour échéance le 30/04/2015, entraîne une absence de régularité et de stabilité des

revenus de Mme A.M..

Alors que le contrat déposé à l'appui de sa demande est conclu pour une durée déterminée et prévu un salaire mensuel brut de 1350,09 € hors pécules de vacances et autres avantages.

1. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

2. Considérant que la motivation interne d'un acte suppose que tout acte administratif repose sur des motifs de droits et de fait exacts, pertinents et légalement admissibles.

Que cette règle s'impose à l'administration y compris lorsqu'elle dispose d'un très large pouvoir discrétionnaire d'appréciation.

Qu'elle impose que l'administration agisse en conformité avec les lois et principes généraux de droit qui lui donnent le pouvoir d'agir.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

3. Considérant que l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoit que le regroupant, ressortissant étranger, doit rapporter la preuve qu'il dispose de revenus stables, réguliers et suffisants.

Que ces revenus sont définis comme suit :

« L'évaluation de ces moyens de subsistance:

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. »

3.1. Considérant que cette disposition transpose en partie l'article 7 de la directive 2003/86 du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial et certaines dispositions de la Directive 2004/38 du Parlement et du Conseil du 29 avril 2004.

Que néanmoins cette condition s'inscrit dans l'esprit de favoriser le regroupement familial et non le restreindre indûment.

Que, pour exemple, la directive 2003/86 du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial prévoit dans ces considérants que :

« (...)

(4) Le regroupement familial est un moyen nécessaire pour permettre la vie en famille. Il contribue à la création d'une stabilité socioculturelle facilitant l'intégration des ressortissants de pays tiers dans les États membres, ce qui permet par ailleurs de promouvoir la cohésion économique et sociale, objectif fondamental de la Communauté énoncé dans le traité.

(5) Les États membres devraient mettre en œuvre les dispositions de la présente directive sans faire de discrimination fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, les origines ethniques ou sociales, les caractéristiques génétiques, la langue, la religion ou les convictions, les opinions politiques ou toute autre opinion, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance, un handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle. »

Que la Directive 2004/38 du Parlement et du Conseil reprend des termes identiques.

Qu'en conséquence, bien que des restrictions puissent exister à l'exercice du droit au regroupement familial, ces restrictions doivent demeurer dans l'esprit de la directive à savoir favoriser la vie familiale, d'autant plus lorsque celle-ci est fondée sur une relation de couple reconnue comme en l'espèce.

Que, par ailleurs, les considérants des Directives susvisées indiquent nettement qu'aucune discrimination ne peut être fondée sur la fortune.

Qu'il est donc exclu de créer une politique de regroupement familial « pour riches ».

Que c'est donc, dans cet esprit, qu'il nous appartient d'évaluer le présent dossier.

4. Considérant que bien que la partie adverse soit autorisée à examiner la nature des revenus perçus, cet examen doit être réalisé dans l'esprit de la directive, à savoir favoriser le regroupement familial et non le restreindre.

Que l'article 40 ter précité n'exclut nullement les revenus qui découlent d'un contrat de travail à durée déterminée sous prétexte qu'il ait un terme ou que le regroupant n'ait pas exercé d'activité professionnelle antérieure.

Qu'en effet, à considérer un tel fait, seuls des contrats à durée indéterminée seraient pris en compte par la partie adverse.

Que par ailleurs, cette interprétation viole l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 7 de la directive 2003/86 à plusieurs titres.

Que d'une part, la partie adverse fait valoir que le contrat est récent et ajoute de ce fait une condition à la loi.

Qu'en effet, aucune durée de travail minimale n'est contenue dans la loi à l'inverse, par exemple, d'une durée minimale de séjour.

Qu'il convient donc à la partie adverse, dans le cadre de son examen, non pas de considérer le temps qui s'est écoulé depuis le début de l'activité professionnelle mais de regarder la régularité, la stabilité et la suffisance de ses revenus au moment où elle statue.

Qu'in casu, le regroupant était sous contrat de travail au moment de l'introduction de la demande de son conjoint, il n'appartient pas d'exiger une durée minimale de travail sans quoi il serait ajouté une condition à la loi.

Que d'autre part, à supposer l'exclusion de tout contrat de travail à durée déterminée en raison d'une échéance à venir, il serait porté doublement atteinte à la directive 2003/86. Premièrement, parce qu'une telle appréciation restreindrait le droit au regroupement familial et au droit à mener une vie familiale de manière abusive en ce que seuls ceux bénéficiant d'un contrat de travail à durée indéterminée pourraient être rejoints et deuxièmement parce qu'il serait créé du même fait une discrimination sur la base de la fortune justement prohibée par la directive 2003/86 et ses considérants.

4.1.Considérant qu'il doit, par ailleurs, être rappelé que la partie adverse dispose de la possibilité de mettre fin au séjour d'un regroupé s'il devait constituer une charge pour les pouvoirs publics.

Que cette absence de condition de durée couplée à la faculté de mettre fin à un séjour a pour but de favoriser, dans l'esprit des directives européennes, le regroupement familial dès l'abord.

Qu'il ne peut donc être permis dès l'abord de présumer de la poursuite de l'activité professionnelle du regroupant et de la situation financière du ménage alors même que depuis tout ce temps, le requérant n'a jamais été à la charge des pouvoirs publics.

Qu'au contraire, dans l'esprit de la directive, le doute doit bénéficier au regroupé, une faculté réparatrice en cas de non respect des conditions étant offerte à la partie adverse, au moment du renouvellement du titre.

4.2.Considérant qu'in casu, le regroupant travaille sous contrat de travail à durée déterminée en qualité de vendeuse dans un magasin de chaussures.

Qu'il découle du contrat de travail que l'épouse du requérant perçoit un salaire mensuel net supérieur aux 120% du RIS exigés par la loi du 15 décembre 1980.

Que les revenus doivent donc être considérés comme suffisants.

Qu'en considérant le contraire, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation.

Qu'au surplus, le regroupant travaille sous contrat de travail à durée déterminée.

Que pour rappel, un contrat de travail est un contrat avant tout et répond aux exigences tant de la loi du 03 juillet 1978 que du droit commun des contrats.

Que l'article 1134 du Code Civil dispose que :

« Les conventions légalement formées tiennent lieu de loi à ceux qui les ont faites.

Elles ne peuvent être révoquées que de leur consentement mutuel, ou pour les causes que la loi autorise.

Elles doivent être exécutées de bonne foi. »

Que la loi du 03 juillet 1978 ne permet pas de mettre fin au contrat de travail à durée déterminée sans nul motif.

Que la régularité et la stabilité des revenus sont donc assurés pour minimum 6 mois.

Qu'en effet, l'occupation professionnelle se maintenant au jour de la décision de la partie adverse, il doit donc être présumé, par cette dernière, que le contrat se maintiendra jusqu'à son terme soit le 30/04/2015.

Que toute autre conception est fautive en ce qu'elle est présomptueuse.

Qu'en effet, la partie adverse a le devoir de se positionner sur des faits et non des hypothèses.

Qu'il ne peut, au surplus, être présumé que la situation professionnelle du regroupant n'existera plus au delà du 30/04/2015.

Qu'en effet, une reconduction du contrat est plus que probable d'autant que l'employeur est enchanté du travail de l'épouse du requérant.

Que les revenus découlant d'un contrat à durée déterminée doivent donc être considérés comme stables et réguliers.

5.Considérant, enfin, que dans l'esprit de la directive 2003/86 et de l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980, il convient de favoriser le droit au regroupement familial en tant que vecteur de vie familiale d'autant qu'une possibilité de non renouvellement existe dans le chef de l'administration.

Que par ailleurs, le requérant indique qu'au moment du renouvellement, il devra également être tenu compte de ses capacités professionnelles.

Qu'en effet, au moment du renouvellement du titre de séjour et conformément à l'article 16, a) de la directive 2003/86 CE il faudra « tenir compte des contributions des membres de la famille au revenu du ménage ».

Que le requérant travaille comme indépendant dans le domaine de la carrosserie/ garage.

Qu'il joint à la présente la preuve de son affiliation à une caisse d'assurance sociales et la preuve de ses revenus pour le mois de janvier 2015.

Que l'ensemble de ces éléments contribuent à renforcer la thèse favorisant le regroupement familial et la vie familiale dès que les conditions en sont réunies.

6.Considérant que la partie adverse témoigne d'un manque cruel de minutie entraînant une erreur manifeste d'appréciation en ce qu'elle considère les revenus comme insuffisants alors qu'ils sont supérieur au seuil légal minimal déterminé par l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980 visé au moyen.

Que par ailleurs, en considérant que les revenus découlant d'un contrat de travail à durée déterminée ne peuvent être considérés comme stables et réguliers, la partie adverse viole manifestement l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'elle ajoute une condition de durée de travail et viole ce même article et l'article 7 de la directive 2003/86 visés au moyen lus en combinaison avec les considérants 4 et 5 de ladite directive.

Qu'en effet, il en découle une erreur manifeste d'appréciation de la nature des revenus qui entraîne une restriction au droit au regroupement familial et une discrimination sur la base de la fortune non compatible avec lesdits considérants.

Qu'en conséquence, la motivation formelle offerte fait preuve d'un raisonnement juridique erroné en droit et en fait au regard des éléments ci-avant cités.

Qu'en effet, la motivation se méprend manifestement sur la hauteur, la stabilité et la régularité de revenus provenant d'un contrat légalement conclu et lui ayant été soumis.

Qu'il en résulte une erreur manifeste d'appréciation qui entache tant la motivation interne de l'acte que sa motivation formelle.

Que nul autre motif ne justifiant le refus d'autorisation de séjour présenté, la décision doit d'être annulée.

Que le moyen est donc fondé. »

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven ook in zijn middel, waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker meent dat de bestreden

beslissing niet afdoende gemotiveerd is, nu de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Aangezien verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg werd de bestreden beslissing *in casu* genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. [...]”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald heeft de gemachtigde enerzijds geoordeeld dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon, namelijk verzoekers echtgenote M.A, over ‘stabiele’ en ‘regelmatige’ bestaansmiddelen beschikt. Bovendien heeft de gemachtigde anderzijds geoordeeld dat uit de voorgelegde bewijzen evenmin duidelijk is of de Belgische referentiepersoon over ‘voldoende’ bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu deze bestaansmiddelen het vereiste bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast niet bereiken.

Het weze aangestipt dat beide onderdelen van de bestreden beslissing deze kunnen schragen nu uit de bewoordingen van de hierboven geciteerde toepasselijke wetsbepaling duidelijk blijkt dat deze vereisten ten aanzien van de bestaansmiddelen, namelijk dat ze stabiel, toereikend en regelmatig zijn, cumulatief gelden. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Met betrekking tot de vraag of de referentiepersoon over ‘voldoende’ bestaansmiddelen beschikt, voert verzoeker aan dat de gemachtigde door een gebrek aan zorgvuldigheid een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote met een contract van bepaalde duur is tewerkgesteld als verkoopster in een schoenenwinkel. Volgens verzoeker blijkt uit dit arbeidscontract dat zijn echtgenote een netto maandelijks salaris ontvangt dat wel degelijk hoger ligt dan het bedrag vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, namelijk honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Raad stelt echter vast dat blijkt uit het bedoelde arbeidscontract, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoekers echtgenote als verkoopster een maandloon van 1.350,09 euro bruto verdient, “te verminderen met de wettelijke en contractuele afhoudingen”. Uit de loonbrief voor de maand november 2014 in het administratief dossier, - de enige loonbrief voor een volledige maand met betrekking tot deze tewerkstelling die verzoeker heeft overgemaakt – waarnaar de gemachtigde in de

bestreden beslissing verwijst, blijkt dat dit brutobedrag zich vertaalt in een netto maandloon voor verzoekers echtgenote van 1.193,07 euro. Dit nettoloon ligt duidelijk lager dan het bedrag bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, dat overeenkomt met het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast en op het moment van de bestreden beslissing 1307,78 euro bedroeg. Eveneens blijkt uit de door verzoeker voorgelegde stukken dat de huishuur inderdaad 495 euro bedraagt.

Verzoekers bewering dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door de inkomsten van zijn echtgenote onvoldoende te achten, mist dan ook feitelijke grondslag. Nu verzoeker dit onderdeel van het middel met betrekking tot het al dan niet voldoende zijn van de bestaansmiddelen enkel op deze manier heeft ontwikkeld, kan de Raad in dat opzicht evenmin een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 vaststellen.

Waar verzoeker er verder nog op wijst dat hij zelf ook werkt, namelijk als zelfstandige, en daartoe bij het verzoekschrift een bewijs voegt van zijn aansluiting bij een sociaal verzekeringskantoor en van zijn inkomen voor de maand januari 2015, wijst de Raad erop dat hij deze elementen niet bij de beoordeling kan betrekken, aangezien zij niet voorlagen op het moment dat het bestuur de bestreden beslissing nam. Nu de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt, dient hij immers de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Niets belet verzoeker echter deze stukken voor te leggen aan de gemachtigde bij een eventuele nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om hiermee aan te tonen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin is een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Verzoeker voert verder aan dat de inkomsten waarover zijn echtgenote beschikt, als referentiepersoon in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wel degelijk dienen beschouwd te worden als stabiel en regelmatig in de zin van dat artikel. Verzoeker meent in dat opzicht dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en er dan ook op gericht is gezinshereniging te bevorderen en niet nodeloos te beperken. Beperkingen aan het recht op gezinshereniging mogen volgens verzoeker, overeenkomstig rechtsoverwegingen 4 en 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, niet leiden tot een discriminerend beleid van gezinshereniging “voor de rijken”. Verzoeker wijst er in die zin op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nergens inkomsten verworven met een tewerkstellingscontract van bepaalde duur uitsluit, zodat de bestreden beslissing door dit wel te doen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenals de Gezinsherenigingsrichtlijn schendt. Bovendien voegt de gemachtigde volgens verzoeker een voorwaarde toe aan de wet, waar hij in de bestreden beslissing stelt dat het arbeidscontract van recente datum is en een minimale tewerkstellingsduur vereist. Verzoeker wijst er verder op dat de gemachtigde nog altijd over de mogelijkheid beschikt het verblijfsrecht te beëindigen wanneer blijkt dat de betrokkene een belasting vormt. Verzoeker stipt nog aan dat het arbeidscontract van zijn echtgenote voor een bepaalde duur van zes maanden werd afgesloten, zodat minstens gedurende die zes maanden de inkomsten als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd. Bovendien is een verlenging van het arbeidscontract van zijn echtgenote volgens verzoeker meer dan waarschijnlijk, nu haar werkgever zeer tevreden is over haar werk.

De Raad herhaalt echter dat een eventuele gegrondheid van deze onderdelen van het middel *in casu* niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de referentiepersoon moet aantonen te beschikken over bestaansmiddelen die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat deze vereisten ten aanzien van de bestaansmiddelen, cumulatief gelden. In het voorgaande werd reeds vastgesteld dat het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat niet duidelijk is of de referentiepersoon over ‘voldoende’ (of ‘toereikende’) bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ondanks verzoekers kritiek overeind blijft. Gelet op het cumulatief karakter van de vereisten die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet oplegt ten aanzien van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken, volstaat deze vaststelling op zich om de bestreden beslissing te schragen, ongeacht de eventuele gegrondheid van de onderdelen

van het middel die de regelmatigheid en stabiliteit van die bestaansmiddelen betreffen. Een verdere bespreking van deze onderdelen van het middel dringt zich dan ook niet langer op.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat een schending van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in het licht van de overwegingen 4 en 5 van die richtlijn niet dienstig kan worden aangevoerd, nu onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de Richtlijn enkel directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, nr. 41-74, Van Duyn / Home Office; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13 en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker voert niet aan dat de omzetting naar Belgisch recht incorrect is gebeurd. Bijkomend is een verwijzing naar de Gezinsherenigingsrichtlijn evenmin dienstig aangezien verzoeker als echtgenoot van een Belgische onderdaan niet kan vallen onder het toepassingsgebied van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt.

Het enig middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.2 Aangaande de tweede bestreden beslissing

In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 8 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde alinea van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht dit middel toe als volgt:

« En ce que, la partie adverse prend une annexe 20 à l'encontre du requérant avec ordre de quitter le territoire sans apporter le moindre élément de motivation et de justification quant à une telle mesure ni même réaliser à tout le moins le constat de l'illégalité.

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait en droit de manière précise et exacte

1. *Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.*

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

2. *Considérant que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.*

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

3. *Considérant que l'article 52 par. 4 al. 5 de l'A.R. du 08 octobre 1981 relatif à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers dispose que :*

« Si le ministre ou son délégué ne reconnaît pas le droit de séjour, cette décision est notifiée au membre de la famille par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 20, comportant, le cas échéant, un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l'attestation d'immatriculation. »

Que le libellé de cet article précise donc les termes « le cas échéant ».

Qu'en conséquence, la faculté offerte à l'Office des étrangers de délivrer ou non un ordre de quitter le territoire n'est pas hypothétique et se doit d'être motivée.

Qu'une telle interprétation a été suivie par le Conseil du Contentieux des Etrangers (chambre néerlandaise) dans un arrêt du 28 juin 2011 n° 64.084 relatif à une affaire analogue.

Que cette interprétation a ultérieurement été suivie dans un arrêt du Conseil d'Etat (Cassation administrative – chambre néerlandaise) daté du 19 juillet 2012 et portant le numéro 220.340 dans lequel le Conseil d'Etat a dit pour droit que :

« Met het gebruik van het woord « kan » in de bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in de strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 par. 4 vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van burger van de unie niet te erkennen en hij beslist « desgevallend » een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord « desgevallend » kan artikel 54 par. 4 vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. »

Que le Conseil d'Etat dans un arrêt du 07.10.2014 n° 211.909 dit pour droit également que :

« L'arrêt attaqué relève que la base juridique fondant l'adoption d'un ordre de quitter le territoire est l'article 7 de la loi précitée du 15.12.1980. Conformément à l'article 3 de la loi du 29.07.1991, la requérante est donc tenue de motiver un ordre de quitter le territoire en y indiquant le fondement légal en vertu duquel il est pris, soit l'article 7 du 15.12.1980 ainsi que les éléments justifiant l'application de l'article 7 précité.

Il ne s'agit nullement d'une obligation de motivation spécifique comme le soutient la partie requérant (NDLR : L'état belge), mais de l'obligation générale de motivation formelle des actes administratifs que formule l'article 3 de la loi du 29.07.1991.

Par ailleurs, contrairement à ce que fait valoir la partie requérante, l'article 52 par. 4 al. 5 de l'A.R du 08.10.1981 ne constitue pas une base légale pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire ».

Qu'il convient de statuer identiquement.

4. Considérant qu'in specie, aucune motivation relative à l'ordre de quitter le territoire n'est formalisée dans la décision litigieuse.

Qu'en effet, la seule motivation offerte (reproduite dans l'exposé des faits) se borne à considérer qu'il n'existe pas de justificatif au maintien du séjour.

Que les articles 40 et suiv. de la Loi du 15 décembre 1980 n'offrent nulle autre faculté au ministre ou à son délégué que celle de refuser ou de mettre fin au séjour d'un membre de la famille du citoyen de l'Union

Que donc, si la motivation offerte dans l'acte attaqué pouvait justifier une décision de refus de séjour, elle ne pouvait fonder un ordre de quitter le territoire.

Que comme l'indique justement l'arrêt du Conseil d'Etat l'A.R. du 08.10.1981 ne peut, eu égard, à la hiérarchie des normes modifier un texte législatif.

Il ne peut par conséquent l'étendre également et prévoir une hypothèse d'expulsion alors même que le texte de la loi du 15.12.1980 ne l'indique pas .

Qu'il était donc nécessaire de motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins de réaliser le constat de l'illégalité pour le fonder.

Que cet élément découle de la combinaison des articles 7 et 8 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.(cf : Article 7 de la loi du 15 décembre 1980)

Qu'il n'en est rien.

Que la décision d'ordre de quitter le territoire n'est donc pas motivée en la forme ni en droit ni en fait.

Qu'elle viole donc les articles 7, 8 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visées au moyen.

Qu'elle viole également l'article 52 par. 4 al. 5 de l'A.R. royal du 08 octobre 1981 en ce que l'ordre de quitter le territoire n'est nullement motivé.

Que cette décision viole donc les dispositions visées au moyen.

*Qu'il convient de considérer que, dès lors que « la décision de refus de séjour de plus de trois mois et l'ordre de quitter le territoire qui en procède ne constituent qu'une seule et même décision, il convient de l'annuler dans son ensemble » (C.C.E., 28 juin 2011, n° 64.084)
Qu'il convient donc d'annuler l'annexe 20 dans son ensemble.
Que le moyen est donc fondé.»*

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de gemachtigde het bestreden bevel wel afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier nergens blijkt dat verzoeker aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht. Een nadere motivering is volgens verweerder niet nodig, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker, zodat de gemachtigde bij het afleveren van het bevel niet over een beoordelingsmarge beschikt maar een gebonden bevoegdheid heeft. Volgens verweerder vloeit op noodzakelijke wijze voort uit de gezamenlijke betekening van enerzijds de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dat dit bevel steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering, illegaal in het Rijk verblijft. Volgens verweerder verwijst het bevel dan ook "impliciet doch zeker" naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Bovendien volstaat volgens de verweerder de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit opdat het bevel afdoende zou zijn gemotiveerd.

De Raad wijst erop dat verweerder met zijn betoog voorbijgaat aan artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Uit de bewoordingen van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat overigens in geen enkele uitzondering hierop voorziet, blijkt duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten, opdat het afdoende gemotiveerd zou zijn, een expliciete verwijzing dient te bevatten naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, volstaat een verwijzing naar artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit niet, nu deze bepaling stelt dat de bijlage 20 "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen dus een te motiveren keuzemogelijkheid openlaat voor de gemachtigde. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke vermelding van de toegepaste bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en is dus niet afdoende gemotiveerd. Het gegeven dat werd voorzien in een feitelijke motivering – namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat het verblijfsrecht aan verzoeker wordt geweigerd en omdat uit het administratief dossier geen andere rechtsgrond blijkt waaruit verzoeker aanspraak zou kunnen maken op verblijfsrecht – en dat hiermee volgens verweerder "impliciet doch zeker" wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat elke uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt en bijgevolg de juridische motivering gebrekkig is.

De beslissing tot afgifte van een bevel van de bestreden beslissing schendt de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, leidt deze vaststelling echter niet tot de vernietiging van "de hele bijlage 20" en dus van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet immers worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing

waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf, die bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld.

Zelfs al hebben zowel de Raad van State als de Raad in het verleden geoordeeld dat de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte een en ondeelbaar is, dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit, volgens dewelke wanneer de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, het familielid van deze beslissing kennis wordt gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455 en RvV AV 19 december 2013, nr. X).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES